

Bavo Dhooge

Sand Bag

Houtekiet
Antwerpen / Utrecht

© Bavo Dhooge / Uitgeverij Houtekiet 2016
Houtekiet, Katwilgweg 2, B-2050 Antwerpen
info@houtekiet.be
www.houtekiet.be
www.bavodhooge.be

ISBN 978 90 8924 519 9
e-ISBN 978 90 8924 520 5
D 2016 4765 37
NUR 330

Omslag en omslagfoto © Wil Immink Design
Foto auteur © Jules August
Opmaak www.intertext.be

Eerste druk september 2016
Tweede druk november 2016

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of
openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie of op
welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke
toestemming van de uitgever.

No part of this book may be reproduced in any form, by print,
photoprint, microfilm or any other means, without written
permission of the publisher.

'The art of living is more like wrestling than dancing.'

Marcus Aurelius

Sand bag (Amerikaans):

1. catcher/worstelaar die niet wil meewerken aan een *throw*
2. rotstreek

I

Tank zag dat het fake was. Maar het was catch, man. En dus was het ook allemaal waarachtig fake. Hij zat op het balkon van de Los Angeles Sports Arena en keek naar de ring. Daar zag hij ze staan, zijn voormalige tegenstanders, elk aan een kant, klaar om elkaar tot moes te meppen. Tank kende ze al van toen hij nog als catcher aan de – eh – slag was en als The Twister Hurricane door het leven en het land ging. Dat waren zijn eerste stapjes in catchland. In het B-team. Toen de naam nog belangrijk was. Daarna was de hemel opgeklaard, had hij de orkanen en de twisters laten vallen, en was hij overgeschaakeld op de Tank. De Tank, met *de*. Niet zomaar een tank, maar De Tank. Dat was hij ook. Maar toen kon het nog korter en dus werd het Tank.

Er was er maar één.

Tank was een tank. Hij was van staal. Er waren nog een pak andere namen gepasseerd. De Bulldozer. Het Tuig. Maar Tank was kort en krachtig. Het was als Tank dat Tank het ooit had opgenomen tegen een van die twee in de ring. Een vent die zich Het Slot noemde. Je kon er niet doorheen. Je kon Het Slot niet slopen. Maar dat was de naam. Dat was buiten Tank gerekend. Tank had hem drie keer aangepakt. Tank was er dwars doorheen gewalst. En had hem op de vlakte gekregen. In gruzelementen.

Nu zat Tank aan de kant. Hij had geen cape aan. Hij droeg een spijkerbroek en een stel sneakers. En een T-shirt met Otis Redding op. Otis die zijn muil opendeed om te schreeuwen,

zoals Tank ook vaak had gedaan. Een masker had hij nooit gedragen, niet zoals The Bullet of Mr. Wrestlin 11, die zoals zovele catchers in de jaren tachtig in de ene arena een masker droegen en in de andere niet, om alsmaar een nieuwe start te kunnen maken.

En o ja, er was nog iets aan Tank, maar dat was niet veranderd. Tank was zwart. Daar kon je niet zomaar mee kappen. Shit, een zwarte catcher. Al waren er wel meer geweest en zouden er ook wel na hem nog komen.

Tank stak zijn hand als een kraan in de zak en at de laatste stukjes popcorn op. Dit was zoveel beter dan in de drive-in naar een film staren. Hij kon zijn ogen niet van de twee houden. Tank zag niet alleen de twee catchers staan, maar ook zichzelf. Man, wat had hij die gein gemist!

Onder het applaus opkomen, het publiek dat zijn naam scandeerde. 'TANK! TANK! TANK!' De cape die van zijn schouders werd genomen, zoals bij James Brown. En dan de match. Het catchen. Het A-team. Tank dacht eraan terug. Hij zag weer de schijnbewegingen, de kreten, de passen. Hij zag het allemaal. Een gewelddadig georkestreerd ballet, dat was het. Het was zoals die schrijver ooit had beweerd over het boksen. Het had niets te maken met sport, het was het leven, en het was niet veel anders dan de jacht of de oorlog.

Hij zag die ene vent, Het Slot, een aanloop nemen en een volle borst opzetten. Als een stormram kwam hij op de andere af, alsof hij hem een high five zou geven. Op weg om hem een bump te geven. Tank zag wat er door hem heen ging, de adrenaline. Hij keek naar de benen en zag dat het menens was, maar ook dat Het Slot, net voor hij de andere raakte, een beetje afremde. Dat was catch. Het was show. Het was echt, maar ook niet echt.

'Wow!' hoorde hij een jongetje naast hem zeggen.

‘Dat kwam hard aan, hè?’ zei de vader.

‘Wat een crash!’ zei de jongen.

‘Wat je zegt. Kop tegen kop. Heb je dat gezien? Kijk wat hij nu doet. Een *flair flip*.’

‘Wat is een *flair flip*?’

‘Dat is als je je tegenstander ondersteboven omhooggooit en aan de andere kant eindigt met je voeten op de rand van de touwen.’

‘Heeft die vent dan geen pijn?’ vroeg de jongen.

‘Ik denk het wel,’ zei de vader. ‘Maar daar zijn ze op voorzien.’

‘Wow, moet je hem zien! Hij staat weer op, pa! Zie je het?’

‘Ik zie het.’

‘Hij staat er alweer. Wat een kracht. Wat een hulk!’

‘Wel...’

‘Die gasten zijn niet normaal, hè, pa?’

Tank keek even weg van de ring waar Het Slot nu een koekje van eigen deeg kreeg. De catcher had zich nog maar omgedraaid en zijn handen opgestoken naar het publiek, of daar kwam zijn tegenstander al aan. Paf! Een vuist in de rug. Het Slot stortte met een smak in en toen hij zich op zijn rug had omgedraaid, kreeg hij nog net de kans om de andere catcher op hem te zien vallen. Tank zag het gebeuren. Hij had het zelf ook honderd keer gedaan in zijn carrière. Een aanloopje, een sprongetje en dan, hoola, met de ellebogen en de benen gespreid op de andere neerkomen. Het zag er *vet* uit en dat was het ook. Maar het was een *fluff*, niets meer dan dat. Een klap die eigenlijk niets om het lijf heeft.

‘Wow, die zal wel een hersenschudding hebben, hè, pa?’

‘Ik denk dat die wel tegen een stootje kan, jongen.’

‘Daarom noemen ze hem ook Het Slot, hè?’

‘Een slot dat niet kan gesloopt worden. Kijk maar, hij staat

alweer op. Hij ziet wel nog een beetje dubbel. Zie je hem zijn hoofd schudden?’

‘Maar waarom komt de andere niet op hem af?’

‘Daar vraag je zoiets. Hij geeft hem nog een kans.’

‘Waarom maakt hij het niet gewoon af?’

Wel, anders was de show nu al afgelopen, dacht Tank. Anders was het een echte *dud*. Een niemendal van een partij. Hij keek weer naar de ring en zag zichzelf staan. Man, wat had hij er niet voor over om weer in dat belachelijk pakje te kruipen, als hij maar zijn ding kon doen. Zijn werk. Zijn leven.

Tank die zo precies kon zijn, dat hij een vent net niet zijn nek kon breken. De intuïtie, het improviseren. Net jazz. Oké, het was allemaal in grote lijnen uitgetekend door de *bookers*, maar de kunst was om buiten de lijntjes te kleuren.

Tank zag Het Slot als tegenoffensief in de hoek in de touwen kruipen. Hij ging op zijn hurken zitten, alsof hij een drol zou leggen. De scheids had zijn rug naar hem gekeerd en was blind. Maar Tank zag dat hij zich klaarmaakte voor de sprong.

‘Wat gaat hij nu doen, pa?’ vroeg de jongen.

‘Geen idee,’ zei de vader. ‘Maar het ziet er niet goed uit.’

‘Hij wacht tot de ander op hem afkomt, hè?’

‘Hij wacht op de prooi. Als een roofdier.’

‘Ik denk het, en dan zal hij op hem springen en zijn nek breken.’

Tank bleef kijken, maar hij zag ook dat de vader een arm over de schouder van zijn zoon had geslagen.

‘Pa, zeg me als het achter de rug is. Ik durf niet te kijken.’

Tank hoorde de vader zeggen: ‘Luister, jongen.’

‘Heeft hij al gesprongen?’

‘Dit alles...’

‘Heeft hij al gesprongen, pa?’

‘Relax. Dit alles... is niet echt, jongen.’

‘Wat?’

‘Dit. Het catch. De match.’

‘Maar het is toch aan het gebeuren? Wij zitten hier toch?’

‘Ik bedoel dat die mannen daar in de ring elkaar geen echte klappen geven. Dat weet je toch?’

‘Wat?’

Tank knipperde met de ogen. Shit. Wat zat die randdebiel daar allemaal te bazelen? Geen echte klappen? Hij zou die betweter wel eens het verschil leren tussen een echte en een valse klap als hij nog meer van die onzin rondbazuinde.

‘Ik dacht dat je het al in *de mot* had,’ zei de vader. ‘Ze doen maar alsof, Bobby. Ze raken elkaar niet echt. De klappen, de slagen, de sprongen, het is allemaal niet echt. Ingestudeerd. Als een dans. De ene geeft de andere soms zelfs een teken. Een call noemen ze dat dan onder elkaar.’

‘Echt?’

‘Echt. Ik bedoel, ja, niet echt.’

‘Maar waarom?’

Ja, dacht Tank, daar had je er nog zo eentje.

‘Ze doen het zo goed zodat jij en ik geloven dat het wel echt is.’

‘Zoals toneel?’ vroeg de jongen.

Tank zag dat het joch nog steeds de handen voor de ogen hield.

‘Het is een beetje zoals in de film, Bobby. Ze spelen het maar.’

‘Een beetje zoals die superhelden?’

‘Zo zou je het kunnen zien, ja. Begrijp je?’

Het joch begreep het. Maar voor alle zekerheid hield hij toch nog de handen voor zijn gezicht. Wachtte tot Het Slot als een panter in de ander zijn nek was gesprongen.

‘Ik dacht dat je dit al wist,’ zei de vader. ‘Maar laat dat de

pret niet bederven, hè? Het is niet omdat het niet echt is, dat je er niet van kan genieten.’

Tank keek nu niet meer naar de ring. Het Slot had zijn tegenstander kleingekregen en zat nu met zijn hoofd in de andere zijn kruis te frutten. Het publiek ging uit zijn dak, net als de commentator die zei: ‘Het ziet ernaar uit dat Het Slot steviger op zijn grondvesten staat dan ooit tevoren. Nee, Het Slot staat niet op instorten, jongens. Hier *kooooo*mt de sloopbal! De *double clutch*!’

Tank keek naast zich, naar de jongen die zijn handen had laten zakken. Hij zag het aan het joch: de ontgoocheling. Tank schudde het hoofd. Hij las het in zijn ogen: alsof ze hem net hadden verteld dat de Kerstman niet bestond.

‘Waarom zitten we hier dan? Als het toch allemaal niet echt is.’

Tank wilde net weer naar de ring kijken, toen de vader zei: ‘Je moet het zo zien, Bobby, het zijn acteurs. Stuntmannen.’

Tank zei: ‘Het zijn geen acteurs, man. Het zijn topsporters.’

Het bleef even stil. Er was heel wat heisa in de arena. Maar de jongen en de vader hadden hem gehoord.

‘Wat tracht je die jongen wijs te maken? Wat je daar ziet beneden is godverdomme even echt als kanker.’

‘O ja?’ vroeg de vader. ‘Jij bent een echte fan van *kayfabe*, hè? Een echte Mark?’

Ja, Tank kende *kayfabe*. Het stond voor de illusie dat catch toch authentiek was.

‘Je kan altijd eens in de ring gaan om te kijken of het wel echt is.’

‘Je moet niet naar die meneer luisteren, Bobby.’

‘Luister naar deze meneer, Bobby,’ zei Tank. ‘Ze zijn wél echt. Ze zijn misschien niet voor honderd procent echt, want anders zouden het moordenaars zijn. Jeetje, elkaar zowat in

de rug springen en een nekslag geven. Als het echt echt was, dan zat de helft van die gasten na een match in een rolstoel. Maar je mag nooit geloven, Bobby, nooit, dat het maar acteurs zijn. Het is sport en het is topsport. Die gasten belazeren de boel helemaal niet.'

'O ja?' zei de vader nu weer. 'Waarom hou jij je hier niet buiten, man? Wie mag jij wel wezen? De patroonheilige van de catchers?'

Tank had zin om op te staan en hem te laten zien wie hij was. Hij voelde de adrenaline weer door zijn lijf stromen. Als een storm. Maar er was een joch bij en dus wilde hij de orkaan niet loslaten.

'Ik heb daar ook gestaan, makker,' zei Tank.

'Wat? Daar? In de ring?'

'Ja, ik.'

'Jij?'

'Wat ik?'

'Maar jij bent...'

'Zeg het maar. Zwart, hè?'

'Een zwarte catcher?'

'Ik was heus niet de enige,' zei Tank. 'The Godfather. Flash Funk. The Snowman. Nog nooit van gehoord? Ze hebben er allemaal gestaan. Het waren er in totaal zeker meer dan honderd. Maar ik heb er dus ook gestaan en ik weet meer dan wie ook dat het echt is. En dat je er echte ballen voor moet hebben. Dat zijn geen paspoppen die urenlang bij de grime make-up op hun smoel laten smeren. De blauwe plekken, het bloed, de blades, de kneuzingen, de gebroken ribben, dat is allemaal echt, nitwit.'

'Nou,' begon de vader, 'het is niet omdat je daar ooit in zo'n pakje hebt gestaan, dat je grove woorden moet gaan gebruiken, mister. Dat is zeker de reden waarom je hier zit en niet daar, hè?'

‘Wat wil je daarmee zeggen?’ vroeg Tank.

‘Als jij daar ooit hebt gestaan, dan mag je me eens zeggen wie je was. Wat was je naam?’

‘Tank,’ zei Tank.

‘Tank? Zoals in...’

‘Tank.’

‘Wat voor tank? Een benzinetank? Een legertank?’

‘Dat mag je zelf invullen,’ zei Tank.

‘Tss, wat een naam.’

‘Daarom heb ik hem ook gekozen.’

‘Wat was je gimmick dan? Wat was je ding?’

‘Wat is een gimmick?’ vroeg het jochie.

‘Een gimmick is iets wat de catcher speciaal maakt, Bobby,’ zei de vader.

‘Een gimmick?’ vroeg Tank. ‘Ik had geen gimmick.’

‘Zie je wel?’ lachte de vader.

‘Ik had er geen,’ zei Tank. ‘Dát was mijn gimmick.’

‘Wel, het zegt me niets, meneer Tank,’ zei de vader. ‘Nog nooit van gehoord. Jij zat zeker in een of ander B-team, hè?’

Tank zat de man wat aan te staren.

‘Het A-team,’ zei hij. ‘En ik was een *face*. Een *babyface*.’

‘Wat is een *babyface*?’ vroeg het joch.

‘Een *babyface* staat voor een goede catcher,’ zei Tank.

‘Waarom zit je dan hier en niet daar? Liep de tank leeg, *babyface*?’

Haha, dacht Tank. Wat een grap. Hier hadden we dus een kenner.

‘Het is echt, knul,’ zei Tank tegen de jongen. ‘Laat je niets anders wijsmaken.’

Hij zag hoe de jongen hem zat aan te staren.

‘Bent u echt een catcher geweest, meneer?’

‘Stop daarmee, Bobby,’ zei de vader. ‘Dat zegt hij alleen

maar. Het is zoals de rest. Dat is niet echt zo. Hij was misschien hooguit een *enforcer*, een kerel die met een echte catcher meegaat als bodyguard.'

Tank knipoogde naar de jongen. Hij wilde er niet meer op reageren en wist dat de vent maar al te graag met catchtermen gooide om zijn jochie te charmeren.

'Een van de besten, knul,' zei hij. 'Ik heb ooit zelfs eens tegen Hulk gestaan. Wat zeg je me daarvan?'

'Wow, dat moet wat geweest zijn!'

'Zoals Obama. In het hol van de leeuw. Weet je hoe Hulk aan zijn naam kwam, knul?'

'Nee.'

'Hulk heette eerst Terry en nog wat, maar toen hij voor de eerste keer op televisie kwam, zat hij naast Lou Ferrigno. Die ken je wel niet meer, maar dat was de man die de echte Hulk speelde in die serie in de jaren zeventig. Nou, toen Terry naast Lou plaatsnam, bleek hij een stuk groter en van toen af begonnen de *boys* hem Hulk te noemen, omdat hij groter was dan de echte Hulk.'

'Mag ik een handtekening?' vroeg de jongen.

Nu keek Tank op van de jongen naar de vader.

'Tuurlijk. Heb je een balpen?'

De jongen stootte zijn vader aan, die een balpen uit zijn binnenzak haalde, zonder Tank uit het oog te verliezen. Traag gaf hij de balpen aan zijn zoon die hem aan Tank gaf.

Tank wachtte op een papiertje, maar toen zei de jongen: 'Ik heb geen papier, zet de handtekening maar op mijn arm.'

'Oké, als een tattoo,' grapte Tank.

Hij wachtte tot de jongen zijn mouw had opgerold en zette zachtjes een krul op zijn arm.

'Ha, dat kietelt,' zei het joch.

'Graag gedaan, Bobby,' zei Tank.